

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 207/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a zo sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného JUDr. Denisou Veselou, advokátkou, Mierová 1, Veľký Krtíš, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2 K 18/2018-110 z 5. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty,

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), právne zastúpeného JUDr. Denisou Veselou, advokátkou, Mierová 1, Veľký Krtíš, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 K 18/2018-110 z 5. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu č. k. 2 K 18/2018-35 zo 17. decembra 2018 ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu – ████████████████████ „v likvidácii“ (ďalej len „úpadca“).

3. Sťažovateľ podaním z 11. februára 2019 podal okresnému súdu návrh na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku.

4. Okresný súd uznesením č. k. 2 K 18/2018-83 z 28. februára 2019 (ďalej len „uznesenie o zrušení konkurzu“) zrušil konkurz pre nedostatok majetku úpadcu a priznal správcovi konkurznej podstaty hotové výdavky v sume 113,44 eur. Rozhodnutie vychádza z § 102 ods. 1, 4 a 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), pričom v odôvodnení uznesenia okresný súd uviedol: *„Zo správcom predložených listinných dôkazov mal súd za to, že úpadca nie je vlastníkom majetku, ktorý by postačoval aspoň na úhradu pohľadávok proti podstate a preto súd v zmysle § 102 ods. 1 ZRK dospel k záveru, že návrh správcu na zrušenie konkurzu je dôvodný a konkurz na úpadcu pre nedostatok majetku zrušil. Zároveň v zmysle citovaného zákonného ustanovenia priznal správcovi konkurznej podstaty... hotové výdavky vo výške 113,44 eura.“* Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23. marca 2019.

5. Podaním zo 16. apríla 2019 sťažovateľ požiadal okresný súd o priznanie mu odmeny a odvolanie ho z funkcie správcu konkurznej podstaty. Podaním z 13. júna 2019 urgoval rozhodnutie o odmene a odvolaní z funkcie.

6. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa, ktorým žiadal o priznanie odmeny a odvolanie z funkcie, zamietol. V odôvodnení uznesenia okresný súd konštatoval: *„Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v ust. § 102 ods. 1 jednoznačne stanovuje, že o odmene a výdavkoch správcu rozhoduje v uznesení o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku. V danom prípade správca v návrhu na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku uplatnil náhradu hotových výdavkov vo výške 113,44 Eur, a ktorú náhradu mu aj súd v predmetnom uznesení priznal. Správca spolu s návrhom na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku neuplatnil žiaden nárok na odmenu podľa ustanovenia § 23 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Urobil tak až mesiac po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia konkurzného súdu o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku. V tomto štádiu konania preto už nie je možné o odmene správcu rozhodovať. Správcovi nič nebránilo, aby v návrhu na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku uplatnil nárok na odmenu, ktorý mu patrí podľa ust. § 102 ods. 1 ZKR v spojení s ust. 23 ods. 1 Vyhl. č. 665/2005 Z. z., v dôsledku čoho by súd v súlade s ust. § 102 ods. 1 ZKR o odmene správcu rozhodol v uznesení o zrušení konkurzu. Pokiaľ by súd rozhodol o odmene správcu v zmysle jeho návrhu po právoplatnosti rozhodnutia o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku, tj. potom, čo bol konkurz právoplatne zrušený, o odmene by rozhodol v rozpore so zákonom.“*

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje:

„Osobitný právny režim sa však uplatňuje v prípade zrušenia konkurzu pre nedostatok majetku v zmysle § 102 ods. 1 ZKR, kde o zrušení môže súd rozhodnúť aj ex offa, tzn. bez návrhu správcu, kde takýto návrh sa obligatórne nevyžaduje. Inými slovami, pokiaľ súd môže rozhodnúť o zrušení konkurzu aj z vlastnej iniciatívy a z vlastných poznatkov, je logické, že správca nemá povinnosť si návrhom vyčísliť odmenu a hotové výdavky. O tejto odmene a výdavkoch by mal súd taktiež rozhodnúť ex offa. Ak v zmysle § 23 ods. 1 vyhlášky je uvedené, že správcovi patrí paušálna odmena najviac do sumy 3.300 €, bolo len na úvahe súdu, v akej výške správcovi túto odmenu prizná podľa obťažnosti veci

bez toho, aby samotný správca mal povinnosť si túto odmenu osobitne vyčísliť. Správca postupoval správne, kde v návrhu na zrušenie konkurzu zo dňa 11.02.2019 si riadne uplatnil odmenu ako aj hotové výdavky a súd mal postupovať tak, že správcovi prizná paušálnu odmenu vo výške podľa svojej úvahy ako aj hotové výdavky.

Súd aj keď rozhodol o všetkých predmetoch konania, t. j. o zrušení konkurzu a o priznaní hotových výdavkov, nerozhodol aj o odmene, čo sťažovateľ považuje za zrejmu nesprávnosť uznesenia. Nie je správny názor súdu, že po právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu, nemôže rozhodnúť o odmene správcu, na uvedené pochybenie práve preto slúži opravné uznesenie, kde súd mal rešpektovať návrh správcu a vydať takéto opravné uznesenie o priznaní paušálnej odmeny ako iného čiastkového nároku správcu popri hotových výdavkoch.

Opakovane sťažovateľ uvádza, že tento výslovne uviedol v návrhu, že žiada priznať aj odmenu správcu, kde nie je pravdou, že takýto nárok na odmenu si neuplatnil, ako to tvrdí okresný súd. Okrem iného v danom prípade sa návrh správcu ani nevyžaduje, keďže súd môže o zrušení konkurzu rozhodnúť ex offo.

Odmena pri zrušení konkurzu pre nedostatok majetku zostáva rovnako zachovaná a správca má právo na paušálnu odmenu podľa § 23 ods. 1 vyhlášky.

... sťažovateľ si riadne uplatnil odmenu a výdavky správcu v návrhu na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku zo dňa 11.02.2019, súd o tejto odmene nerozhodol, aj napriek tomu, že zo zákona takáto odmena správcu prináleží.“

8. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým uznesením, uznesenie zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zaviazal okresný súd nahradiť sťažovateľovi trovy konania.

9. Vec napadla ústavnému súdu 15. októbra 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, vec sťažovateľa spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019

do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola vec sťažovateľa prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 je na konanie vo veci príslušný senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský (predseda senátu) a sudcovia Ivan Fiačan a Peter Straka.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Zákomom upravujúcim spôsob konania pred ústavným súdom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý v časti upravujúcej spôsob konania pred ústavným súdom nadobudol účinnosť 1. marca 2019.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

21. Podľa § 102 ods. 1 zákona o konkurze súd rozhodne aj bez návrhu o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku, ak zistí, že majetok úpadcu nepostačuje ani na úhradu pohľadávok proti podstate; v uznesení súd rozhodne aj o odmene a výdavkoch správcu, ktoré sa platia z majetku dlžníka, preddavku na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu alebo preddavku na úhradu nákladov konkurzu.

22. Podľa § 196 zákona o konkurze ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

23. Podľa § 23 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ak bol konkurz zrušený pre nedostatok majetku (§ 102 ods. 1 zákona) pred konaním prvej schôdze veriteľov, správcovi patrí paušálna odmena určená rozhodnutím súdu (§ 102 ods. 1 zákona) podľa obťažnosti veci a riadneho plnenia si povinností, najviac v sume 3 330 eur; paušálna odmena podľa § 12 správcovi v týchto prípadoch nepatrí.

24. Podľa § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

25. Podľa § 225 ods. 1 CSP ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku

navrhnuť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

26. Podľa § 225 ods. 2 CSP doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, na ktorý sa primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhoví návrhu strany na doplnenie rozsudku, návrh zamietne.

27. Podľa § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

28. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Rovnako aj obsah základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny má v zásade totožný obsah ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

29. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

30. Zákon o konkurze v § 102 ods. 1 jednoznačne uvádza, že súd má v uznesení, ktorým zrušuje konkurz pre nedostatok majetku úpadcu, rozhodnúť zároveň o odmene a výdavkoch správcu. Povedané inak, uznesenie o zrušení konkurzu má obsahovať tak výrok o odmene aj výrok o výdavkoch správcu, a v tomto smere nie je rozhodujúce, či si odmenu a výdavky správca uplatnil alebo nie.

31. Pre posúdenie skutočnosti, či súd rozhodol o celom predmete konania, resp. o všetkých nárokoch, o ktorých bol povinný rozhodnúť, je určujúcou výroková časť súdneho rozhodnutia. Súdne rozhodnutie je totiž záväzná len vo výroku, nepostačuje preto, ak sa súd k parciálnej otázke, resp. nároku, o ktorom mal súd rozhodnúť, vyjadruje iba v odôvodnení. Vychádzajúc z výrokovej časti uznesenia o zrušení konkurzu, je zrejmé, že okresný súd rozhodol iba o výdavkoch správcu, nie aj o odmene, napriek tomu, že táto povinnosť mu vyplývala zo zákona o konkurze (§ 102 ods. 1). V tomto smere nie je vylúčené, že z formálneho hľadiska môže uznesenie obsahovať rozhodnutie o odmene a rozhodnutie o výdavkoch správcu, ktoré by boli obsiahnuté v jednom výroku, toto však nie je prípad sťažovateľa, keďže uznesením o zrušení konkurzu bolo rozhodnuté výlučne o výdavkoch správcu, čo vyplýva z výroku II uznesenia o zrušení konkurzu. Ani z odôvodnenia uznesenia nevyplýva, že by sa súd zaoberal otázkou odmeny správcu. Pokiaľ bol okresný súd toho názoru, že odmena sťažovateľovi neprináleží, mal to vyslovene uviesť vo výrokovej časti uznesenia (a, samozrejme, svoje rozhodnutie o odmene aj zdôvodniť).

32. Ústavnému súde neprináleží posudzovať uznesenie o zrušení konkurzu z ústavnoprávneho hľadiska, keďže toto uznesenie ani nie je predmetom ústavnej sťažnosti vymedzenom jej petitom, uvedené okolnosti sú však potrebné na utvorenie si uceleného obrazu o stave sťažovateľovej veci a posúdenie dôsledkov z toho vyplývajúcich.

33. Ústavný súd ďalej uvádza, že z obsahu návrhu sťažovateľa na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku je zrejmé, že tento si uplatnil nárok na odmenu aj výdavky („... žiadam, aby príslušný súd vydal uznesenie o zrušení konkurzu na majetok dlžníka... a rozhodol o odmene a výdavkoch správcu...“), nemožno sa preto stotožniť s tvrdením okresného súdu, ktorý v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovateľ si v návrhu na zrušenie konkurzu odmenu neuplatnil.

34. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tvrdením, že pochybenie okresného súdu, ktorý pri zrušení konkurzu nerozhodol aj o odmene sťažovateľa, mal okresný súd napraviť vydaním opravného uznesenia, vychádzajúc z § 224 CSP.

35. Ústavný súd k možnosti aplikácie § 224 CSP (s účinnosťou do 30. júna 2016 bola táto problematika upravená v § 164 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov) uvádza, že opraviť rozsudok, prípadne uznesenie podľa § 224 CSP je možné len v prípadoch, ak ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t. j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozhodnutia a ktoré sú každému zrejmé. Zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozhodnutia s jeho odôvodnením prípadne aj z iných súvislostí (R 37/1969). Za zrejmu nesprávnosť v zmysle § 224 CSP tak treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle (m. m. II. ÚS 576/2013).

36. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že v predmetnom prípade neprichádzalo do úvahy vydanie opravného uznesenia v zmysle § 224 a § 234 CSP, ktoré možno vydať bez časového obmedzenia, teda aj po právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Opomenutie okresného súdu rozhodnúť o odmene sťažovateľa v uznesení o zrušení konkurzu nepredstavuje zrejmu nesprávnosť vyvolanú zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá vyhotovovala uznesenie o zrušení konkurzu, keď je evidentné, že okresný súd o odmene nemal v úmysle rozhodnúť, touto otázkou sa v odôvodnení uznesenia o zrušení konkurzu nijako nezaoberal. V predmetnom prípade preto ide o nedostatok, ktorého náprava by prichádzala do úvahy iba postupom podľa § 225 CSP dodatočným rozhodnutím o odmene sťažovateľa.

37. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal nápravy nedostatku uznesenia o zrušení konkurzu, ktorým nebolo rozhodnuté o jeho odmene až po uplynutí 15-dňovej lehoty v zmysle § 225 ods. 1 CSP plynúcej mu od doručenia uznesenia (uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 5. marca 2019, sťažovateľ podal okresnému súdu žiadosť o rozhodnutie o odmene 16. apríla 2019), ako aj po nadobudnutí

právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. marca 2019). Lehota na vydanie doplňujúceho uznesenia, resp. podanie návrhu na doplnenie je ustanovená z dôvodu potreby naplnenia princípu právnej istoty, keď nemôže byť bez časového obmedzenia otvorená otázka, či vôbec a akým spôsobom bude rozhodnuté o nárokoch subjektov konania, o ktorých súd opomenul rozhodnúť spolu s ostatnými nárokmi. Zákon umožňuje, aby sám súd po zistení svojho pochybenia vydal doplňujúce rozhodnutie o opomenutom nároku, no zároveň priznáva oprávnenie podať návrh na doplnenie rozhodnutia subjektu, o práve resp. povinnosti ktorého malo byť rozhodnuté. Sťažovateľ mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy, avšak tento nevyužil včas, keď návrh na vydanie rozhodnutia o odmene podal až po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu.

38. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že konštatovanie okresného súdu, podľa ktorého *„Správca spolu s návrhom na zrušenie konkurzu pre nedostatok majetku neuplatnil žiaden nárok na odmenu podľa ustanovenia § 23 vyhlášky č. 665/2005 Z. z.“*, je v príkrom rozpore so skutočnosťou, čo vyplýva z návrhu sťažovateľa na zrušenie konkurzu z 11. februára 2019. Ide o zjavne svojvoľné hodnotenie relevantných skutočností zo strany okresného súdu. Napokon, o odmene správcu mal okresný súd rozhodnúť v uznesení o zrušení konkurzu aj bez návrhu správcu. Ústavný súd však súčasne neopomenul, že pre zamietavý výrok napadnutého uznesenia okresného súdu nebolo rozhodujúcim citované arbitrárne hodnotenie skutkového stavu veci. Ďalší záver okresného súdu tvoriaci nosný dôvod zamietnutia sťažovateľovej žiadosti, podľa ktorého by bolo v rozpore so zákonom rozhodnúť o odmene sťažovateľa po právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu, je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľný. Sťažovateľ totiž nevyužil včas svoje procesné oprávnenie navrhnúť doplnenie uznesenia v zákonom ustanovenej lehote 15 dní od doručenia mu uznesenia o zrušení konkurzu. Žiadosť o rozhodnutie o odmene podal sťažovateľ okresnému súdu viac ako tri týždne po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu, pričom v predmetnom podaní nepožiadaval o odpustenie zmeškania lehoty na podanie návrhu na doplnenie uznesenia (§ 122 CSP), z jeho podania zo 16. apríla 2019 nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by indikovali, že sťažovateľ z objektívnych dôvodov nemohol požiadať o doplnenie uznesenia už skôr.

Za daného stavu by aj eventuálne zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu ústavným súdom a následný postup okresného súdu nemohol v konečnom dôsledku vyústiť do výsledku opačného v porovnaní s výrokom napadnutého uznesenia, pretože návrh sťažovateľa na rozhodnutie o odmene zo 16. apríla 2019, ktorým sa sťažovateľ vo svojej podstate domáhal doplnenia uznesenia o zrušení konkurzu o výrok o odmene, by okresný súd musel zamietnuť z dôvodu jeho oneskorenosti.

39. V predchádzajúcom odseku formulovaný záver ústavno-súdneho prieskumu zodpovedá aj ustálenej judikatúre, podľa ktorej ústavný súd posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý, a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti hodno podotknúť, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

40. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv dosahujúceho ústavno-právnu intenzitu a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Za daného stavu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

41. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

42. Za daného stavu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu a náhrade trov konania je viazané na vyslovenie porušenia sťažovateľových práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu